

trestnímu nálezu I. stolice, a že není povinností úřadu, aby obviněného vybízeli k podání nových návrhů důkazních, když snad důkazy jím v odvolání navržené se nezdařily.

Poněvadž stížnost spatřuje jedině vadnost řízení v tom, že výsledky svědků shora jmenovaných nebyly provedeny v přítomnosti st-le a výsledek těchto výslechnů nebyl mu sdělen před vydáním rozhodnutí v odpor vzatého, nenamítá však, že zmíněné důkazy nebyly provedeny tak, jak je st-l navrhoval ve svém odvolání, bylo jí na základě úvah, shora uvedených, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 9306.

Policejní řízení trestní: * V policejním řízení trestním pro urážku na cti podle § 1339 o. z. o. nemá obviněný nároku na náhradu útrat svého právního zastoupení nebo obhajoby.

(Nález ze dne 5. června 1931 č. 4732).

Prejudikatura: Boh. A 8283/29, srov. Boh. A 1809/23, 2383/23.

Věc: Dr. Karel A. v K. proti ministerstvu vnitra o náhradu výloh právního zastoupení.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem osp-é v K. ze 13. února 1928 nebylo vyhověno návrhu obce D. na zavedení trestního řízení proti st-li a na jeho potrestání pro přestupek § 1339 o. z. o.; zároveň byla zamítnuta žádost st-le, aby jmenovaná obec byla odsouzena k náhradě nákladů, jež st-li vznikly. — Nař. rozhodnutím byl v pořadí stolic správních potvrzen výrok o zamítnutí žádosti za prisouzení útrat st-li s odůvodněním, že není zákonného předpisu, o který by bylo lze opřít nárok na náhradu útrat vzniklých stranám v trestním řízení správním, a nelze použití analogicky ustanovení trestního řádu soudního vzhledem k jiné zákonné úpravě trestního řízení správního.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí jest založena na právním názoru, hájeném st-lem již v řízení správním, že na policejní řízení trestní sluší použití analogicky předpisů trestního řádu soudního, tedy i ustanovení § 390. Nss tohoto názoru nesdílí.

Trestní řád soudní, vydaný zákonem z 23. května 1873 č. 119 ř. z., obsahuje podle čl. I. uvoz. zák. předpisy pro řízení o zločinech, přečinech, a všech jiných činech trestních, jež jsou přikázány k odsouzení soudům. Jde tedy o speciální zákon upravující trestní řízení soudní. Ani v tomto zákoně, ani v jiné platné normě právní není ustanovení, podle něhož by tohoto speciálního zákona mělo být použito také na trestní řízení před úřady správními. Pokud není takového ustanovení, nelze zvláštních předpisů uvedeného zákona použít ani analogicky na řízení jiné, než pro které bylo vydáno (srov. nál. Boh. A 8283/29). Vytýká

proto stížnost bezdůvodně, že na konkrétní spor mělo být použito analogicky ustanovení § 390 tr. ř.

Nesprávně se stížnost dovolává na podporu svého stanoviska nál. Boh. A 1809/23, neboť v tomto nálezu bylo vysloveno, že náhrada útrat, které vznikly v řízení před úřady správními, všeobecně upravena není, a že tudíž povinnost k náhradě takových útrat úřadem správním může být uložena stranám jen tehdy, když zákon to speciálně ustanovuje, jak je tomu v zákoně vodním (§ 92)¹, v zákoně o ochran. známkách z 30. července 1895 č. 108 ř. z. (§ 6), v zákoně o patentech z 11. ledna 1897 č. 30 ř. z. (§ 77) a j. Mluví tedy tento nález právě proti stanovisku hájenému stížností, když v trestním řízení správním není zákonného předpisu, jenž by za určitých okolností ukládal stranám povinnost k náhradě útrat, a to ani předpisu všeobecného ani předpisu pro řízení o přestupku podle § 1339 o. z. o., o který právě šlo v konkrétním případě.

Takovým předpisem není ani ustanovení § 1340 o. z. o., a to již proto, že útraty vzniklé právním zastoupením, resp. obhajobou pod pojem »odškodnění« zahrnouti nelze.

Rovněž nepřipadně se dovolává stížnost nál. Boh. A 2383/23, neboť výrok o útratách ve sporu řešeném tímto nálezem vztahuje se na náhradu nákladů vzniklých v řízení provedeném před nss, nikoli na náhradu nákladů vzniklých v trestním řízení, provedeném před úřady správními, jak tomu bylo podle tvrzení stížnosti v konkrétním případě.

Č. 9307.

Školství (Slovensko): Následky trojího bezvýsledného napomenutí vydržovatele církevní školy ludové, stran odstranění stavebních nedostatků budovy školní, nejsou vyloučeny již tím, že vydržovatel školy činí přípravy k odstranění vytýkaných nedostatků.

(Nález ze dne 5. června 1931 č. 7894).

Prejudikatura: Boh. A 8799/30.

Věc: Dr. Pavel J. v Trnavě proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o vydržování římsko-katolické školy v B.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Po trojím bezvýsledném vládním napomenutí, uděleném ve smyslu § 15 uh. zák. čl. XXXVIII:1868 řím.-kat. biskupskému úřadu v Trnavě jako církevní vrchnosti řím.-kat. školské stolice v B., udržovatelky řím.-kat. ludové školy tamtéž, odňal referát min. škol. v Bratislavě nař. rozhodnutím vydržovatelce této školy dnem 31. srpna 1930 právo, vydržovati veř. ludovou školu. Týmž dnem zastavil i další poskytování zálohy na požitky učitelům této školy, poskytované vzhledem k ustanovení § 45 učit. zák. č. 104/26 na účet vydržovatelky školy.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost nepopírá, že žal. úřad je v zásadě oprávněn po trojím bezvýsledném napomenutí vysloviti zánik práva církve vydržovati spornou školu a odejmouti státní podporu pro učitelstvo školy té. Stejně není